

CLUB 100 Haiti 2017 CLUB 100

Arnold, Reine, Jan, Eric, Stefan & Oliver – hotel Oloffson Port Au Prince

Det blev inte den största Club100-resan genom tiderna, men garanterat en av de mer händelserika. Vi var en liten men tapper skara som samlades på Haiti för 5 intensiva dagar på ön, november 2017. Vi kom alla från olika håll i världen. Från Bahamas, Jamaica och Belize.

Jag och min son Eric startade resan hemma i Sverige på FN-dagen och flög ner till Panama via London och Fort Lauderdale. En händelsefattig resa var jag nära att skriva. Men på Arlanda stötte vi ihop med (f d) Aftonbladet-journalisten Fredrik Virtanen både i tax free och vid gaten. Denna #MeToo anklagade journalist gjorde ett förvirrat intryck och han var uppenbarligen stressad. Det var dagarna

efter "vårt möte" som han bröt sin tystnad kring anklagelserna mot honom. Jag hade en tanke att ta en "groupie" med Virtanen men det blev bara en tanke...

På flyget till London noterade Eric att hela familjen Pernilla Wahlgren var med. Vid mellanlandningen i London visade det sig att familjen Wahlgren skulle med samma flyg som oss till Florida. Eric agerade snabbt som en vessla och ordnade en "groupie" med Bianca Wahlgren Ingrosso, för det är hon som är den stora kändisen för Eric, inte 80-tals-artisten Pernilla Wahlgren☺

Nu var inte dessa kändisar den stora händelsen på nerresan utan det att Eric började klaga över magont mellan England och U.S.A, vilket enbart blev marginellt bättre av lite massage från min sida. Rätt som vad det var så började Eric kräkas rejält, där vi satt inklämda innanför en amerikan. Det var ingen vacker syn och väl på toaletten fick Eric göra sig av med det mesta i klädväg medan jag fick göra rent mina kläder bäst jag kunde, för bara Eric hade ombyte. Amerikanen bredvid oss var väldigt cool och tyckte mest synd om Eric. Från barnfamiljen framför oss, var det mest beklagande om att magsjuka är väldigt smittsamt och att vi skulle tänka på det. Det var ingen ny information för mig, men hur jag skulle agera på ett flyg ingick inte i informationsflödet från barnfamiljen.

Väl framme i Panama, efter sista sträckan med lågprisflyget Spirit var det skönt att checka in på hotellet efter mer än ett dygn på resande fot.

Panama är mer än dess kanal och de så många skyskraporna i Panama City, men för oss blev det dessa saker vi la fokusen på. Lokalbuss in till staden och s k Hop On Hop Off-buss inne i staden.

Panamakanalen i starkt solsken

I Costa Rica blev vi varse om att det var i slutet av regnperioden och att det kunde komma en och annan skur. Under transporten från San José till Monteverde var en vägbro bortspolad och vi fick använda oss av en hängbro för att på andra sidan floden fortsätta i en annan taxi. Väl i Monteverde blev det fler hängbroar i regnskogen, när vi beskådade den så omtalade molnregnskogen. Så många djur i frihet fick vi tyvärr inte se, men i de byggnader som fanns i nationalparken kunde vi till framför allt Erics stora förtjusning, se ormar, amfibier, fjärilar och kolibris (halvtama utomhus). Inne i byn Monteverde åt vi sa passande på Fjärilsrestaurangen och tittade på ännu fler ormar och amfibier på ett museum i byn.

Eric på en av de 12 hängbroar som fanns inne i nationalparken

En av Erics nyfunna vänner i Costa Rica

Att ta sig runt med buss i Centralamerika är ett väldigt smidigt transportsätt. Vi blev trogna Tica-bus under nästan hela resan. Från Costa Rica till Nicaragua fick vi sitta 6 timmar i en vägkorsning och vänta in San José-bussen mot Nicaragua, efter att vi tagit enda avgången med lokalbussen från Monteverde tidig morgon. Jag passade på att läsa Graham Greenes bok Komedianterna som utspelas på det tidigare svenskägda hotellet Oloffson i Port Au Prince. Erics Ipad dog vid det långa väntandet och Eric fick två nya vänner. Av vännerna fick Eric presenter i form av kliande loppor. För katten och hunden Eric lekte med lär ha varit de som gav Eric de bett som senare i Nicaragua kliade rejält. Hemifrån fick jag höra av min fru, att det vet väl alla att man inte klappar hundar och katter utomlands....

Inte blev det bättre i San Juan del Sur när vi hade checkat in på backpackersstället Surfing Donkey. Eller som Eric sa, ett (s)ex on the beach-ställe. Att Eric sa så berodde på att klientelet på hotellet var i 20-årsaldern och att poolreglerna bl a sa att man ej fick ha sex i poolen, vilket Eric var snabb med

att se. Surfing Donkey hade en trevlig hund som senare visade sig vara lite aggressiv. För den bet Eric i handen när Eric kelade med den.

Poolreglerna på The Surfing Donkey

En av båtarna som fastnat på stranden.

Vi hängde inte så mycket på Surfing Donkey utan rörde på oss. Till de andra gästernas misströstan var vi dock i poolen redan vid 6 på morgonen (innan jag såg att det skulle råda tystnad fram till 10 på morgonen). Bad i havet hann vi, men tyvärr fanns det brännmaneter som brände Eric. På stranden låg strandsatta båtar som hamnat där när en orkan drog fram ett par månader innan vårt besök.

Nicaraguasjön ville vi se, så vi tog en utflykt dit och en båttur ut till ön Ometepe med vulkanerna Concepción och Maderas. Vi hade ingen tanke på att bestiga vulkanerna utan vi beskådade dem enbart nerifrån s a s. Några naturliga pooler på Ometepe badade vi i, fast Eric förstod inte hur det kom sig att de var så "naturliga" eftersom det var murade poolkanter och även betongbotten i poolen. Vattnet kom i a f från en naturlig källa. Några apor och sengångare såg vi inte på ön trots resebyråns ägares löfte om att vi skulle se mängder av djur. Därför var förhoppningen inte så stor när vi på kvällen blev avsläppta vid hotellet för att senare på kvällen bli hämtade igen för att åka och titta på sköldpaddor.

Vulkanen Concepción på ön Ometepe

Che Guevera tog oss till ön

I det becksvarta mörkret begav vi oss ut på skumpande vägar innan vi kom fram till en liten byggnad vid sköldpaddreservatet. Vi fick tejpa våra ficklampor så de bara lyste rött innan vi vandrade ner mot stranden. När vi närmade oss stranden och vattenbruset hördes tydligt kunde vi se mängder med svarta prickar på stranden i månskenet. Det tog några sekunder innan jag och Eric förstod att det vi såg och det som kom närmare var hundratals och åter hundratals sköldpaddor. Det var ett myller av sköldpaddor. Sköldpaddorna var där för att lägga ägg. De grävde gropar med ca 20 cm djup, där de la uppskattningsvis 80-100 ägg, innan de krafsade igen groparna och begav sig ner till havet igen. Det var så många sköldpaddor så man fick verkligen se sig för vart man satte ner sina fötter. Det var bara att välja ut någon sköldpadda och se hur processen gick till. Eftersom det kröp runt sköldpaddor överallt blev många sköldpaddor störda av andra sköldpaddor när de grävde sina gropar. Vi fick ett flertal sköldpaddor som gick rakt på våra ben när vi stod stilla. När sköldpaddorna grävde gropar krafsade de ofta upp andra sköldpaddsägg, eftersom stranden inte räckte till för de (av reservatets personal) uppskattningsvis 2000 sköldpaddorna. De pingisbollsstora äggen fanns överallt. Att få gå runt där på stranden i ficklampsljuset och månskenet och få se allt detta var en överklig känsla. Den slår troligtvis allt annat jag upplevt med djur. Jättehavssköldpadda i Surinam, gorillor i Kongo etc. Detta med att det var så många sköldpaddor gjorde det hela så överkligt och känslan att man var mitt uppe i en film, just för överklighetskänslan. Amazing var ordet.

Ett tio-tal sköldpaddor av de tusentals vi såg

En sköldpadda lägger sina ägg

Dagen efter den fantastiska upplevelsen tog vi taxi till Rivas där vi skulle ta en buss till El Salvador. Hux flux gick det ingen buss därifrån, men en snäll tant på Tica-Bus-kontoret hjälpte oss ordna med en taxi som skulle ta oss i ilfart till Managua, där El Salvador-bussen skulle vänta in oss. Det blev en färd i högsta fart, t o m så att vi blev stoppade av polis och fick böta cirka 10 USD. Väl framme i Managua så hade vår buss avgått och de hade inte hört någonting om att de skulle vänta in försenade passagerare från Rivas. Detta var en miss i protokollet/vårt tidspressade schema. Vi tog ett enklare hotell i skumraskkvarteret runt busstationen. Eric tyckte kvinnan vi hyrde in oss hos hade ett barn som slav. Jag är benägen att hålla med, för en ung tjej gjorde det mesta på hotellet medan tanten/ägarinnan mest satt i en stol och övervakade och hade koll på pengarna. Vi gick runt i närområdet och åt på restaurang för att dagen efter ta buss via Honduras till som Eric sa – tjuvarnas land – El Salvador.

Av en Club100-medlem fick jag tipset inför El Salvador avseende sevärdheter etc: *se till att överleva*. Vi överlevde i San Salvador. Tica-bus hade stationer i både en finare del och en mindre fin del av San Salvador. Vi blev självklart avsläppta i den mindre fina delen. Det var en rejäl kontrast till småsamhällena i tidigare besökta länder och även storstäderna Managua, San José och Panama City. Vi överlevde El Salvador, men å andra sidan gjorde vi inte så mycket i landet. Väl i Guatemala fick vi höra om fina platser i El Salvador, men det var så dags då.

Ännu en bussfärd och vi var i Guatemala och staden Antigua. En fin stad att promenera runt i. Vi besökte katedralen och beskådade ett flertal ruiner i den gamla huvudstaden. Som de flesta andra turisterna strosade vi runt vid det stora torget och gränderna runt omkring. Vårt huvudmål med Antigua var att beskåda vulkanen Fuego från vulkanen Acatenango. Jag hade peppat Eric veckor i förväg att det skulle bli en ganska så ansträngande vandring upp på vulkanen. En viss oro kände jag kring den fysiska ansträngningen på relativt hög höjd. Vi startade på förmiddagen från 2400 m ö h och skulle på 4-5 timmar vandra upp till 3700 m ö h. Vi var ett förväntansfullt gäng på 8 personer. Guiden tog täten och började vandringen uppåt i en ganska så rask takt. Inledningsvis kändes allt bra trots relativt brant lutning. Eric var som en bergsget uppför stigarna. Efter en stund började jag känna att andningen blev tyngre och tyngre. Det blev att jag och en mexikan hela tiden halkade efter och de andra fick stå och vänta in oss två. Bitvis blev det bara ett tiotal steg för mig innan jag fick lov att stanna och pusta ut, varvat med att bita ihop och gå längre sträckor utan paus. Vid flera tillfällen när jag och mexikanen kom i kapp de andra (inkl Eric) fick jag höra av Eric: *"Har du verkligen varit fallskärmsjägare?"*. Den kommentaren tog hårt. Nu stämmer det att jag varit fallskärmsjägare men innan alla andra i gruppen ens var födda☺ Jag upplever ändå att jag har en god grundkondition men höjdskillnaden gjorde att jag hade svårt att gå fort. När vi skråade och inte gick uppåt var det inga problem att vandra i rask takt. Tilläggas bör att de andra i gänget bl a var en fransk fotbollsspelare på elitnivå med sin (också vältränade) fru, en belgisk polis och några andra yngre relativt vältränade turister som hela tiden hetsade guiden att gå fortare och fortare. Något jag säkerligen också gjort för en 20-25 år sedan med tävlingsinstinkten i mig☺

Katedralen i Antigua

Vandring upp på den ej aktiva vulkanen Acatenango

Vi alla tog oss i a f till den s k base camp där guiden reste två tält till oss som vi skulle tillbringa natten i. Precis innan base camp såg vi ett utbrott från vulkanen Fuego och gruppen blev helt lyrisk. Jag hade sagt till Eric, innan vandringen, att

vi inte kunde vara säkra på att få se vulkanutbrott. Utbrott fick vi se direkt och det blev bara bättre och bättre. En i gruppen sa att kvällen innan hade det varit så molnigt att den gruppen inte hade sett någonting av vulkanen Fuego. Då menar jag grannvulkanen Fuego, för vulkan Acatenango som vi besteg var inte längre en aktiv vulkan. Cirka 500-600 meter ifrån oss låg Fuego. Jag fick aldrig klart för mig varför Fuego var mer aktiv på natten och sprutade lava, för vi såg inga lavautbrott på dagtid utan endast kvällstid och nattetid. Det var så magiskt att höra vulkanen mullra och se den spruta lava rakt upp i luften som sedan rann längs vulkansidorna neråt innan den ändade färg och blev svart när hettan i lavan minskade. Vi satt vid vår eld och åt och ingen kunde knappt släppa den aktiva vulkanen Fuego med ögonen (i a f inte vid utbrotten). Temperaturen sjönk och till slut var det bara några plusgrader innan vi kröp ner i våra sovsäckar och somnade gott.

Kl 4.00 på morgonen var det dags att gå de sista 300 meterna i höjdskillnad för att nå toppen på Acatenango för att se soluppgången över grannvulkanen Fuego. Att gå 300 meter uppåt i lavasand som var som rullgrus var ingen lätt uppgift. Det var totalt mörker och vi fick så gott vi kunde ta rygg på guiden. Ganska så fort gav två i gruppen upp och gick tillbaka till base camp. Nu var det Eric som sa att han hade rejäl huvudvärk. Vi valde att gå lite efter de nu 4 personer + guiden som gruppen bestod av, innan jag tog beslutet att vi fick lov att vända åter eftersom Eric fick mer och mer huvudvärk. Med tanke på att Eric är en kille som inte gnäller i första taget kände jag att han troligtvis fått kännning av höjdsjuka nu när vi var på strax under 4000 meters höjd. Jag mindes hur jag själv mått dåligt i Sydamerika på lägre höjd trots att jag inte känt någonting när jag t ex åkte slalom på 5400 m ö h. Jag tog det säkra före det osäkra och gick ner till base camp och såg till att Eric fick vätska, flytande huvudvärksmedicin, vila och t o m sömn medan jag satt utanför tältet och beskådade ett flertal vulkanutbrott med lava ända tills solen gick upp och topp-gänget kom åter. De hade inte sett någon soluppgång p g a dimma. Då kändes det mindre surt att jag och Eric fått lov att vända när endast 1/3 av "toppbestigningen" återstod.

Lavautbrott sent på kvällen – Eric och jag

Ännu ett lavautbrott kl 4 på morgonen

Om jag nu haft problem att gå upp för vulkanen dagen innan så var det inga problem att gå ner för vulkanen. Inledningsvis ska jag tillägga för efter ett tag började jag få rejäl känning i ena knät. När vi väl kom till uppsamlingsplatsen där minibussen skulle hämta oss och ta oss till Antigua haltade jag rejält och hade rejäl känning i ena knät. Jag växlade mellan att lova mig själv att börja träna igen och aldrig mer hamna i en situation där kroppen knappt klarar av en fysisk utmaning till att intala mig själv att jag aldrig mer ska bestiga någon vulkan – i a f inte med ett gäng sportfånar. Jag blev bokstavligen ifrånsprungen av en 10-åring både på vägen upp och på vägen ner från vulkanen☺

När vi rest vidare från Antigua och tagit oss till tempelområdet Tikal kände vi båda av träningsvärk i låren när vi gick runt bland pyramiderna i djungeln. Ja, det var väl endast när vi skulle klättra upp eller framför allt ner från de pyramider man fortfarande får klättra upp på, som vi båda kände av tidigare vulkanbestigning. Tikal-området påminde om Ankor Wat i Kambodja varav det sistnämnda är min favorit och därför två tidigare besök där. Tikal hade självklart sin tjusning trots väldigt mycket mygg vid de mindre templen långt in i regnskogen. Vilda apor väckte vår nyfikenhet och det var fascinerande att se hur de hoppade runt i träden och vid ett tillfälle var det en apa som slängde någon typ av nötter mot marken för att de skulle öppnas och det lukrativa inuti nöten skulle bli tillgängligt för apan. Både jag och Eric älskar att se djur så även ödlor, grodor och påfåglar stannade vi upp och beskådade. Mer exotiska djur som pantrar skulle finnas i området, men inget vi förväntade oss att se eftersom de är väldigt skygga.

En stel pappa poserar på bild till skillnad mot.....

Eric som spexar till fotot.....

Hittills hade denna resa inte innehållit så mycket bad. Så när vi kom fram till Belize med vår buss (enda sträckan vi inte åkte Tica-Bus) var det frustrerande att få lov att vänta 2h tills nästa båt ut till Caye Caulker där vi skulle bo under vår tid i Belize. Att beskåda sjökor stod högst upp listan. Även snorkling och bad. Ön var en riktigt laid-back-ö där hummer var något var och varannan restaurang serverade och t o m tillagade utanför restaurangen för att locka in matgäster till just deras restaurang.

Vår utflykt med The Cave Man höll på att gå oss om intet. Vi skulle vara på plats i god tid, redan vid 8.30, trots att utflykten skulle starta vid 9.30. Först efter 10 kom det tyska paret som vi skulle göra utflykten med. Då hade jag stressat upp

mig själv och flera gånger tänkt begära pengarna tillbaka och gå till någon annan utflyktsarrangör. När vi kom tillbaka i skymningen var vi båda helt slut och supernöjda.

Under dagen såg vi delfiner hoppa bredvid båten. Vi såg ett flertal sjökor. De var upp till ytan och andades och så mycket mer av dem såg man inte, men det var ändå mäktigt. Guiden undrade om vi var rädda för moskiter eller om vi ville åka in i ett mangroveträsk där det kunde finnas sjökor. Jag och Eric blev helt lyriska, som små barn på julafton. Det tyska advokatparet var inte lika nöjda, men vi fick guiden att lyssna mest på oss. In i mangroveträsket med båten och sedan balansgång på grenar. Det gick fort att lära sig skillnaden mellan de grenar som bar och de som inte höll och knäcktes under oss. Vi skulle smyga fram till sjökorna. Om jag och Eric var som små barn på julafton så blev jag även som ett barn som klättrar i träd. När vi kom fram till sjökorna, där de låg på endast 1-2 meters djup, kunde vi studera dem från endast några meter. Ju högre upp i träden vi klättrade desto bättre kameravinkel. Tyskan tyckte moskiterna avskräckte och att det var vanskligt att klättra runt i träsket. Jag fick för mig att ju längre in i träsket vi tog oss, desto mer skulle vi se av sjökorna. Så det blev en liten tävling mellan barnet i mig och vår guide. Vem skulle snabbast ta sig längst in i träsket där det kunde finnas fler sjökor? Jag tror jag kom först eller så blev det dött lopp☺ Det vi fick se var fantastiskt. Vi fick se en sjökobebis som låg och diade. Enligt guiden var det en plats för sjökor som ville återhämta sig och ha det lugnt, så egentligen fick inga människor vara i denna del av naturreservatet. Vi var tysta som möss och jag satt högt upp i ett träd och filmade med Erics GoPro-kamera balanserande på en gren, medan guiden tecknade att jag skulle klättra ner och inte riskera att ramla rakt ner i träsket. Det skulle han sagt till tysken istället som trampade snett och rakt ner bland vassa grenar.

Åter i båten fick tyskens fru plåstra om sin man och desinficera såren han hade åsamkat sig. Guiden som jag "tävlat" med undrade hur gammal jag var som klättrat som en apa bland grenarna. Han blev chockad över att jag var så gammal för när han kommit upp i min ålder skulle han knappt kunna röra sig, sa han. Vadå gammal, tänkte jag. Jag som är evigt ung, bara några år under 50☺ I a f med barnasinnen kvar. Skönt att inte även denna guide (så som "vulkanguiden") dömde ut mig....

Delfiner som visade sig bredvid vår båt

Sjöko som gick upp för att andas

Vi älskar djur och var nöjda med delfiner och sjökor.

Vi stannade även på en liten ö där en österrikare slagit sig ner och öppnat St George's Aquarium. Han köpte upp skadade sköldpaddor och hajar som fastnat i fiskares nät. Han tog hand om dem och släppte sedan ut dem i havet. Förutom det hade han en mängd olika fiskar i alla dess former och färger. Tur var det, för när vi snorklade i de så omtalade vattnen utanför Caye Caulker såg vi inte så värst många fiskar, till vår stora besvikelse. Turens höjdpunkt blev när vi snorklade vid ett tvåmans-flygplan som låg på ca 5-6 meters djup. Eric simmade ner och nuddade vid flygplanet medan jag och tyskarna nöjde oss med att ligga vid ytan och studera flygplanet. En av guiderna hittade en hummer vid flygplanet som han och guidekollegan försökte fånga. Den ena guiden tog Erics GoPro-kamera och dök ner för att filma sin kompis som försökte fånga hummern, som precis hade slitit sig från kompisens spjut, men som fångades upp av den filmande guidens fria hand, allt filmat av kameran. Det blev en minnesvärd film att se efteråt. Hummern försökte jag köpa av guiderna precis som jag lyckats med på Dominica och Sao Tomé. Denna gång gick jag bet och fick ingen tillagad hummer direkt till boendet.

En nöjd Eric under sjöko-turen

...och en lika nöjd Eric på Tropical Paradise

Haiti blev nästa stopp och resans höjdpunkt. Ett kärt återseende med "kannibalen Arnold" (vi sågs senast i Vitryssland) fick vi redan på Port Au Princes flygplats tidigt en morgon. Även Arnolds vän Jan träffade vi där. Efter att ha kuskat runt som backpackers i nästan hela Centralamerika var det skönt att se guiden Romel som vi anlitat efter ett Club100-tips. Nu var det slut med att hitta bussar och leta hotell och ta oss fram på egen hand mellan platser. Nu blev vi paketresenärer där boende och alla transporter sköttes av en resebyrå och vi hade Romel med chaufför till vår hjälp de kommande 5 dagarna. Det var bara att luta sig bakåt och låta sig tas om hand och flyta med, trots att det sved i plånboken© Haiti är kaosets ö. Förutom fattigdom och korruption har de råkat ut för all möjligt elände i form av jordbävning, orkaner och på det matkravaller, kriminalitet etc. Port Au Prince var kaoset själv personifierat. Det var människor

och bilar överallt, men det som märktes mest var allt skräp. Överallt låg det skräp. Vi checkade in på det anrika hotellet Oloffson som en gång i tiden drivits av en svensk, men numera ägs av en f d amerikansk hippie. På hotellet väntade Club100-medlemmen Stefan Henrikz och hans son Olivier.

Hotel Oloffson har haft många celebra gäster genom åren. Riktigt varför är svårt att förstå eftersom standarden inte är så hög, men var så kanske för ett 50-tal år sedan. Fortfarande dras både höga politiker och maktelit till hotellet för middagar och musikarrangemang, varav vi beskådade ett då ägaren Richard A Morse stod på scen med ett haitiskt musikband och öste på till bl a ambassadörer och andra potentaters stora belåtenhet.

Vi kom till Port Au Prince tidig morgon och vi kände att det inte var någon anledning att vila på hanen så vi lämnade in väskorna på hotellet och begav oss ut på staden med Romel. Det tog inte lång stund innan Romel förstod vilket speciellt gäng han skulle ta hand om de närmaste dagarna.

Vi började med ett museum där vi fick inblick i Haitis historia med bl a deras grymma historia med spansk förtryck och även diktatorer som Papa Doc och Baby Doc. Att vår egen kannibalmuseumföreståndare Arnold i hög form; var så påläst om Haitis historia och deras voodookultur förvånade inte oss andra, men väl guiden som hela tiden fick svara på Arnolds detaljfrågor kring saker och ting.

Ett måste i Port au Prince är Atis Rezistans där konstnärer tillverkar skulpturer av mestadels skrot. En viss dragning till dockor och fallossymboler märkte vi att konstnärerna hade. En av de mest kända konstnärerna visade oss sitt enkla kyffe till bostad och där inne satt affischer på väggarna från den för några år sedan populära voodoo-utställningen på Etnografiska museumet, som han så stolt sade sig ha bidragit med ett flertal konstverk till.

Entrén till Atis Rezistans

Ett konstverk med ett flertal dockor

Överallt fanns mängder av konstverk till salu

En för oss grotesk syn: människoskallar som dekoration

Från skrotmarknaden tog vi oss till metall-marknaden. Där kunde vi inhandla diverse konsthantverk gjorda i metall. De var av högsta kvalité (till skillnad mot skräphantverket) och efter viss prutning gick jag därifrån med voodoo-figurer, ansikten, kristna kors och även djur i metall. Medvetet hade jag nästan ingen packning vid ankomsten till Haiti för att vid detta sista stopp kunna shoppa loss på det ena och det andra.

Mätta av alla intryck första dagen och en trevlig middag ute på stan (guiden lät oss aldrig äta på Oloffson eftersom det skulle bli för dyrt för resebyrån, för vi hade helpension) var vi mer än nöjda när vi gick till kojs på det om inte så luxuösa, men väl så otroligt "häftiga" hotell Oloffson med voodooostatyeter i trädgården, pampig gammal trätrappa som entré och dess inredning med konst i alla dess former från mestadels Haiti.

Konstnären Jacques Eugene

Dag 2 på Haiti gjorde vi en lång dagsutflykt till Jacmel, känt för sina klarblåa grott-bassänger. Att bara ta sig från A till B är inte vår grej så åtskilliga fotostopp blev det och upplevelser längs vägen. Allt från fina naturupplevelser till detta med skräp, skräp och åter skräp överallt. Att med minibuss ta sig över ett

vattendrag några km från bassängerna var ett äventyr och likaså den minst sagt dåliga vägen sista biten. Jag ska aldrig mer klaga på dåliga vägar i Sverige. Något klarblått vatten fick vi inte se p g a de senaste dagarnas regn. Det gjorde inte så mycket för det var både trevligt, fint och äventyrligt att ta sig med rep ner till den sista grott-bassängen där vi simmade runt och klättrade upp på klippor samt dök ner i vattnet. Lite dumdristigt klättrade vi upp på klippor vid vattenfallet och hoppade ner även därifrån. Ingen av oss halkade eller gjorde sig illa på annat sätt så allt gick bra. Staden Jacmel gjorde vi också. Skönt med en småstad och en lite lugnare puls än Port au Prince.

Under bilresan hamnade vi i något som kunde ha urartat i lynchning. För en man hade tappat herraväldet över sin bil som skenat in på en bensinmack och kört över en motorcykelkille och sedan kraschat in i en lastbil, där färden tog slut. De andra motorcykelkillarna (taxiförare) blev rasande och var på väg att lyncha bilföraren. Vi såg inte så mycket av det hela förutom att det var en stor mängd människor som var uppretade, chockade och ledsna.

En rullskridskoåkare som gjorde våghalsiga trick i hög fart

Vattenfall vid grottbassängerna i Jacmel

Dag 3 på Haiti flög vi inrikes upp till Cap Haitien, där ett besök i Citadellet är ett måste. Vid inflygning såg vi citadellet majestätiskt uppe på ett berg. Upp till Citadellet valde vi att rida på häst. Det var totalkaos när vi skulle välja häst. Hästkillarna var desperata och gjorde allt för att vi skulle rida med just deras hästar. Det är deras livsförsörjning så det får man ha förståelse för. Eric som under hösten gått i ridskola reagerade över hur de behandlade hästarna. Eric trodde inte att de använde 8 borstar till hästarna som han lärt sig på sin ridskola. Eric blev drivande i att vi inte skulle rida på hästarna ner från berget, eftersom hästkillarna slog och var elaka mot hästarna. Vi var alla enade om att hästarna behandlades illa, så vi betalade hästkillarna fullt pris och alla (förutom en av oss med knäproblem) valde att gå ner för berget. Det framkom av vår guide Romel att hästkillarna inte fick någon lön utan allt de tjänade var den "dricks" vi gav dem. Resebyrån betalade hästägarna men ej hästkillarna. För när vi skulle betala hästkillarna 10USD var undrade jag lite cyniskt om deras lön var 100USD, eftersom 10% i dricks blir just 10USD. Då framkom det jag redan förstått, att de inte ens fick någon lön utan levde enbart på den dricks de fick.

Ut. på häst på väg upp till citadellet

Club100-gänget och guiden Romel vid citadellet

I Cap Haitien hade vi blivit lovade riktigt god sea food, vilket inte hade varit någon höjdare dagen innan i Jacmel, men det blev inget av med det tyvärr, men väl bad i havet vid en resort (som ägdes av en dansk).

Sådan här var stranden kilometervis inne i Cap Haitien

Väl utanför Cap Haitien fanns rena och fina stränder

Dag 4 flög vi åter till Port au Prince. Återbesök till Atis Reztistans och även en större marknad där jag och Eric köpte machetes. Ett besök hemma hos vår guide Romel, samt att vi beskådade den jordbävningsskadade katedralen.

Cockpit, inrikesflyget

Den jordbävningsskadade katedralen

Grönsaksstånd intill sopberg

Kor och människor letar mat bland sopor

Höjdpunkten över i:et skulle bli den voodoo-ceremoni vi skulle delta i sista kvällen på Haiti. Till viss besvikelse hade vi blivit informerade att vissa saker som vi förknippat med voodoo som t ex att man offrar tillhör "dark voodoo", vilket enligt Romel är en till mestadels oseriös avart av voodoo.

Vi kom till voodoo-templet när mörkret lagt sig och gången in till templet var kantat med levande ljus. Vi fick göra vissa ritualer med vatten och ljus innan vi äntrade templet. Inne i templet som det var högt i tak i bestod inredningen av voodoo-målningar och tygstycken etc. Vi hade svårt att tolka dem men det var allt från döskallar till kristna kors och t o m Jesusbilder. Den som blev varmast mottagen av den högst uppsatta voodoo-prästen (de var 3 stycken) var Eric. Detta för att dels var Eric den yngsta deltagaren, men framför allt för att Eric beställt en haitisk delikatess som voodooprästen själv älskade (och samtliga församlingsmedlemmar visade det sig senare). Vad den delikatessen exakt bestod av får vi som var där ha som vår "voodoo-hemlighet" och även vad vi exakt gjorde i templet. Det tändes ljus och ritades med krita på golvet. Jag och Eric valde att gå iväg enskilt med den kvinnliga voodoo-prästen och heala Eric's lillebror Tore som har stora svårigheter. Levande ljus och brinnande smörjelser var de stora inslagen i den långa ceremoni vi fick ta del av.

Tygstycke med döskallar i voodoo-templet

Club100-gänget inne i templet

En voodoopräst ritlar andar

Flaskan med välkomstdrinken

Hej då, hotel Oloffson och vårt
Jean Claude Van damme-rum

Den haitiska delikatessen som Eric beställde.....

.....och som han åt massor av.....

Efter lite Port Au Prince by night för mig, Arnold och Romel blev det inte så många timmars sömn innan det var dags för mig och Eric att börja resan hem till Sverige efter nästan 3 veckor på resande fot. Vi var supernöjda med resan som helhet och speciellt voodoo-avslutningen på Haiti.

Haiti faces

Text & foto: Reine Larshans

Deltagare:

Reine & Eric, Arnold, Stefan & Oliver samt Jan.

<i>Hotel: Panama city</i>	<i>Hotel express inn PTY Aeropuerto</i>
<i>Monteverde</i>	<i>Jagurundi lodge</i>
<i>San Juan del Sur</i>	<i>Surfing donkey</i>
<i>San Salvador</i>	<i>San Jose hotel</i>
<i>Managua</i>	<i>?</i>
<i>Antigua</i>	<i>Hotel Tropicana</i>
<i>Tikal</i>	<i>Hotel as gardenias</i>
<i>Caye Caulker</i>	<i>Tropical paradise</i>
<i>Miami</i>	<i>Miami international airport hotel</i>
<i>Port Au Prince</i>	<i>Hotel Oloffson</i>

Modell av hotell Oloffson, huvudbyggnaden